

Tiên Nữ Giang Đâu Hồng

Chương 33 : Chương 33

Edit: Yunchan

Thiếu nữ Yêu giới được gọi là Thanh Thanh kia, cuối cùng đã khiến ta biết được cái gì gọi là tiên ngoại hữu tiên(*). Nếu bài múa trước đó của Thanh xà chỉ như bữa sáng khai vị, thì Lạc Già vũ sau đó chính là một bàn tiệc ngập mặt. Hoa lệ tới tột đỉnh, lộng lẫy rực rỡ. Cho dù điệu múa đã chấm dứt được một lúc, nhưng khán giả dưới đài vẫn nghệt mặt ra ngơ ngác, thậm chí còn không nhớ phải đứng lên vỗ tay.

(*). Trên tiên còn có tiên, nghĩa khác là quả quýt dày còn có móng tay nhọn.

“Vương Thượng, ngài có muốn Thanh Thanh múa thêm một khúc hay không ạ?”

Thiếu nữ trên đài nâng khuôn mặt nhỏ nhắn hồng hào, thở hổn hển nhìn lên lầu, vẻ mặt mong chờ tha thiết.

Màn sa trên lầu đã buông, mặt nạ lui về, tiểu lão đầu gầy nhom lại đứng lên trước đài lần nữa, cất giọng khào khào: “Vương Thượng nói đã đủ rồi, người lui xuống trước đi.”

“Vâng.” Thiếu nữ có vẻ hơi thất vọng, nhưng vẫn ngoan ngoãn dập đầu, nghe lời bước xuống sân khấu.

Khán giả bên dưới cuối cùng cũng tỉnh táo lại, tiếng vỗ tay bất ngờ nổ ra như sấm, kéo tới dồn dập liên miên không dứt.

“Vũ nương này bảo đảm là thích Yêu vương!” Thiển Giáng vừa vỗ tay bôm bốp vừa nhìn ta nháy mắt, biểu cảm buồn đưa lên: “Su tử ta nhạy mấy chuyện gian tình này lắm.”

“Xì, hoa tươi cắm trên bãi phân trâu!” Ta cũng ra sức vỗ tay, hận không thể đập chết Yêu vương: “Hắn xứng sao?”

“Ô, tiểu nha đầu động tâm rồi à?” Thiển Giáng sững sốt một giây, lập tức che miệng cười trộm, con ngươi xoay tít: “Đúng là không xứng, tiểu yêu nữ tuy đẹp, nhưng nhìn chẳng có nội hàm gì, còn không bằng cây Đậu Đũa hiền lành nhà chúng ta.”

Lòng ta biết Thiển Giáng hiểu sai ý, nhưng cũng lười giải thích này nọ, chỉ một lòng một dạ hiến tràng võ tay nhiệt liệt cho mỹ nhân.

Nội hàm? Nội hàm là thứ gì? Không ăn được cũng không xài được, ngay cả thưởng thức cũng chỉ là hư vô mờ mịt, ta đây chẳng thèm. Ta muốn mỹ nhân, ta chỉ muốn mỹ nhân.

“Khụ khụ, đa tạ mọi người ưu ái.” Tiểu lão đầu vội ho một tiếng, chậm rãi mở miệng.

“Khúc Lạc Già vũ vừa rồi, tin rằng chư vị tiên tử tiên quân đã biết, tài năng của Thiên giới chúng ta cũng không thua kém Thiên đình, đúng chứ?”

Ai nấy dưới đài đều gật đầu lia lịa, cái miệng hơi vênh của Ngọc đế cũng cứng lại.

“Không đối gạt các vị đang ngồi bên dưới, Vương Thượng của chúng ta tới Thiên đình hôm nay, ngoại trừ mang đến tình hữu nghị chân thành, còn có mục đích tuân theo cổ mệnh, tìm kiếm phi tử.” Tiểu lão đầu nói đều đều, vẻ mặt trang trọng.

Dưới đài thoáng cái lặng ngắt như tờ.

“Để bày tỏ thành ý, chúng ta đặc biệt mang tới ngàn rương bảo thạch, vạn lượng hoàng kim, cùng với sáu món thánh khí viễn cổ mười vạn năm trước.”

Theo tiếng nói của lão đầu, màn che cũng được kéo ra, bên trong xuất hiện tám đại hán cầm khay. Trên những chiếc khay này chất đầy thân vật châu bảo, trong thoáng chốc cả đại sảnh sáng rực lên, chói tới mức không mở mắt nổi.

Mọi người dưới đài bắt đầu châu đầu ghé tai rù rì.

“Nếu như Vương Thượng của chúng ta tìm được phi tử ở đây, thì tất cả vật phẩm trên đây đều dùng làm sính lễ.” Tiểu lão đầu tiếp tục cao giọng tuyên bố, chòm râu trên mặt bị hơi thở thổi bay phù phù: “Vương Thượng còn hứa trong nhiệm kỳ của mình sẽ giao hảo với Thiên đình trọn đời, liên hợp đối đầu với Ma tộc, tuyệt đối không đổi ý!”

Ầm ầm ầm! Dưới đài nhất thời như nước đổ vào dầu sôi, nổ tung cả nôi.

“Mẹ của con ơi, đây không phải cưới vợ, mà là cầu vợ!” Thiển Giáng nghe mà trừng mắt há hốc mồm, lại bắt đầu cấu véo tay ta, véo tới sắp ra nước tới nơi: “Cục diện hoàng tráng như vậy, thảo nào Ngọc đế Vương mẫu bất chấp khó khăn giúp y mở tiệc tuyển phi! Nếu được Yêu vương chọn trúng, thì coi như là đại anh hùng của Thiên đình, sứ giả hòa bình! Tuyệt thế truyền kỳ!”

Ta còn đang ngập trong hào quang tráng lệ của châu bảo, bị Thiển Giáng véo cho một cái, làm tỉnh óc lại.

“Tối nay là tiệc chọn phi của Yêu vương sao?” Ta lấy thiếp mời trong tay áo ra nhìn lại, quả nhiên trông thấy một hàng chữ nhỏ: “Yêu vương đời thứ ba mươi hai tuyển phi, kính mời đến dự.”

Thế là ta chuyển con mắt nghi ngờ sang Thiển Giáng.

“Ta nào biết sẽ tuyển phi thật đâu, chỉ muốn dẫn muội tới ăn uống thỏa thích, nhân tiện trải việc đời chút thôi mà.” Thiển Giáng cười có chút xấu hổ: “Đừng nói với tướng công nhà muội nhé, dầu gì chúng ta cũng chỉ nhận vai quần chúng, nếu như Long lang biết ta dự tiệc tuyển phi, khẳng định sẽ không để yên cho ta.”

Ta nghĩ Lam ca ca cũng chẳng phải người nhỏ mọn, hơn nữa đêm nay được ăn ngon miệng xem đã mắt, trong bụng cũng không đốt nổi nửa đốm lửa nhỏ, vì vậy ta cười hì hì thả thiếp mời lại chỗ cũ: “Không nói không nói, nếu bị huynh ấy phát hiện, lại làm huynh ấy lo lắng không đâu.”

Ta và Thiển Giáng đều hạ quyết tâm xem nào nhiệt, núp xa như vậy, về cơ bản không thể nào bị Yêu vương nhìn trúng, sức nặng của bản thân

tới đâu, trong lòng chúng ta vẫn hiểu rõ.

“Chỉ cần ai có thể đốt được ngọn đèn chí bảo Huyền Dạ Linh Lung của Yêu giới này, thì người đó sẽ là yêu hậu tân nhậm!”

Đang mãi cười đùa, tiểu lão đầu trên lầu đã bắt đầu tuyên bố quy tắc tuyển phi, tương đối đơn giản, đơn giản tới nỗi làm người ta giận sôi — chỉ cần đốt được cái đèn lồng trong tay Yêu vương là xong.

Một cơn gió nhẹ thổi lùa qua, xốc lên từng lớp màn sa, bàn tay tuyệt đẹp sau bức màn lại thò ra, rũ xuống một chiếc đèn lung linh thấu sáng. Chiếc cung đặng do rất nhiều con sứa trong suốt hợp thành, khe khẽ rung động hết như chiếc ô trong suốt, bên xúc tu còn bao quanh vầng sáng như cầu vồng, mềm mại lại mỹ lệ, không phụ với cái tên Huyền Dạ.

“Thứ đó đẹp quá!” Thiển Giáng kêu ré lên bên tai ta: “Ta phải bảo Long lang làm cho ta một cái, Đông Hải có nhiều đồ chơi này lắm!”

“Cho xin đi, tỷ cũng đâu có yêu pháp.” Ta chưa từng thấy loài sứa nào vẫn còn giữ nguyên xi vẻ đẹp sau khi rời khỏi nước, nên nhìn tới ngay người, vẻ mặt cực kỳ hâm mộ: “Muốn sờ một cái quá đi.”

“Đi, muội đi đốt đèn đi!” Thiển Giáng cười mỉm chỉ thúc cùi chỏ xô ta lên: “Thành Yêu hậu là có thể danh chính ngôn thuận chiếm làm của riêng.”

“... Không được.” Ta bịn rịn nhìn ngọn đèn Linh Lung, gục đầu đau khổ: “Muội không thể làm chuyện có lỗi với Lam ca ca.”

“Muội tưởng có thể được chọn thật à!” Thiển Giáng cười lẩn lộn, nhéo mặt ta: “Đứa ngốc!”

“Cho qua đi! Nhường đường chút!” Có người vội vã chen qua hai chúng ta, nhìn kỹ lại, thì hóa ra là sư tỷ đồng môn, Cổ Lau tiên tử và Tường Vi tiên tử. Bên cạnh nhốn nháo dần lên, bất tri bất giác đã có rất nhiều tiên tử xếp hàng đứng ngay ngắn, lần lượt chờ khiêu chiến với ngọn đèn Huyền Dạ Linh Lung.

“Không phải họ thích Thiên Thanh sao?” Ta nhìn thấy không ít gương mặt quen thuộc trong đám tiên tử đang xếp hàng, không dám được kinh ngạc, buột miệng kêu lên.

“Xí, muội ngốc chứ người ta đâu có ngốc!” Thiển Giáng chọc đầu ta: “Thánh quân đại nhân vạn năm lãnh tâm lãnh tình, chính là tảng đá có ủ cũng không nóng nổi, ai có thể giao trái tim cho ngài ấy cả đời được chứ? Mặc dù Yêu vương người ta còn trẻ tuổi, nhưng lại công thành danh toại, quyền thế ngất trời, hôm nay y khoa chiêng giống trống tới đây đòi vợ, còn xuống tay mạnh bạo lột đường dẹp bỏ chướng ngại cho vợ sắp cưới, hỏi có tiên tử nào không muốn gả đi? Biết gánh vác biết suy nghĩ, còn biết thương người, đây mới là bạch mã hoàng tử đúng nghĩa!”

“Nhưng, nhưng tới hình dạng Yêu vương thế nào họ còn không biết...” Ta nhớ tới nửa bản mặt cua vừa rồi, dạ dày bỗng dưng không nhin nổi trào lên a-xít pan-tô-te-nic: “Hắn đeo mặt nạ, chỉ chịu lộ ra nửa mặt, lỗ đầu xấu như ma lem thì sao?”

“Bên ngoài thịnh truyền Yêu vương thuở nhỏ tuyệt sắc khuynh thành, để tránh gây ra phiến toái mới mang mặt nạ.” Thiển Giáng nhún nhún vai ra vẻ chẳng hề quan tâm: “Hơn nữa dù chỉ nhìn được nửa mặt, cũng có thể đoán đây tuyệt đối là một người đẹp đỉnh cao.”

“Chưa chắc chưa chắc.” Ta lập tức lắc đầu không đồng tình.

“Muội muội ngoan à, muội đừng ngốc nữa.” Thiển Giáng quay qua nhìn ta, bộ dạng hận không thể rèn sắt thành thép: “Yêu vương vừa có tiền lại có quyền, gả qua đó rồi sẽ dưới một người trên vạn người, dù y có hơi xấu một tý thì có liên quan gì? Ta đoán chừng người muốn trở thành Yêu hậu trong toàn bộ Tam giới này, không phải một ngàn cũng hơn một vạn!”

Cứ như để kiểm chứng lời của Thiển Giáng, trong đám đông bỗng nhiên có người giơ tay lên lấp bắp: “Xin hỏi —”

“Chuyện gì?” Lão đầu trên đài hình cung đang kiểm kê nhân số, nghe vậy thì ngừng lại một lát.

Người giơ tay chính là một tiên quân mặt trắng, mặc bạch y, mũi nhỏ miệng nhỏ trông hết sức yếu đuối mỏng manh. Chỉ thấy hắn thẹn thùng một lát, cuối cùng quyết định cắn răng nói: “Xin hỏi nam tử có thể tham gia tuyển phi không?”

Ầm một tiếng, cả đại sảnh cười toáng lên, Thiển Giáng đang cầm một ly nước trái cây uống, nghe thấy câu này thì phụt một cái phun hết ra ngoài.

“Mẹ của con ơi, không hổ là học giả qua Hà Lan giao lưu học hỏi!” Thiển Giáng vừa lau miệng vừa giơ chân: “Bạch Lộ(*) tiên quân này hôm nay cũng quyết đánh cược một ván.”

(*) Cò trắng.

Mọi người dưới đài còn đang cười ngặt nghẽo, lão đầu gầy nhom lại lộ vẻ khó xử: “Chuyện này...”

“Nếu Yêu vương đại nhân đã luôn miệng tung hô tình yêu chẳng phân biệt chủng tộc, vậy tại sao khi tuyển phi lại phân biệt giới tính?”

Mặt Bạch Lộ tiên quân đỏ tới mang tai, tiến lên một bước, vẻ mặt khẳng khái hiên ngang: “Bạch Lộ nhất kiến chung tình với Yêu vương, phần tình cảm này chân thành tha thiết kiên định như bàn thạch, ta tự thấy tình cảm của mình không thua kém bất kỳ ai ở đây, các người dựa vào đâu mà cười nhạo?”

Mọi người thấy hắn phát ra lời lẽ chính nghĩa thì đều ngậy ra tại chỗ, tiếng xầm xì cũng dần lắng xuống.

Khi cả đại sảnh đều lặng im phẳng phắc, thì chợt nghe trong màn che lầu hai vọng xuống một tiếng cười nhẹ.

Nhẹ vô cùng, nhẹ đỉnh cao, tuy chỉ trong nháy mắt, nhưng lại siêu dễ nghe, phẳng phất như tiếng đàn của Bá Nha, khoan thai êm ái.

Thế là lão đầu gầy nhom nhanh chân lùi vào sau màn.

Một lát sau khi lão bước ra lần nữa, sắc mặt đã bình tĩnh lại, tuyên bố

kết quả: “Vương Thượng nói, chúng sinh bình đẳng, tình yêu không giới hạn, bất kể nam nữ, đều có thể tham gia tuyển phi!”

Trong đại sảnh lại âm một tiếng, sôi sục hẳn lên.

Bạch Lộ tiên quân như uống phải thuốc Kim Cang liều mạnh, nhảy cẫng lên hoan hô, sau đó cấp tốc nhập vào hàng ngũ.

Mọi người nhìn nhau oán thăm, thôi thì cũng kệ hẳn đi, những người còn lại ai xếp hàng thì xếp hàng, lấy số thì lấy số, cần làm gì thì làm đó.

“Nghe ta nói này, biến người muốn trở thành Yêu hậu đó, muội cho là họ đều chỉ nhìn mặt mũi thôi sao?” Thiển Giáng nhìn đội ngũ dài ngoằng, lắc lắc đầu cảm khái: “Kết hôn, chính là đầu thai tái sinh xác lập lại quan hệ xã hội, cho nên thực lực tổng hợp mới là quan trọng nhất. Cơ hội dưới một người trên vạn người, không phải lúc nào cũng có thể gặp được đâu.”

Khóe mắt ta lại phát hiện có vài tiên quân lén lút trà trộn vào đội ngũ, bèn trầm mặc không nói tiếp nữa.

Chẳng hiểu sao, trong lòng ta lại có hơi thông cảm với Yêu vương.

Những tiên tử tiên quân này, rốt cuộc là thích bản thân hẳn, hay là thích địa vị tiền tài của hẳn đây?

Trong đại sảnh rồi ren một lúc lâu, rốt cuộc cũng dần yên tĩnh lại, đội ngũ đã cơ bản thành hình, xếp thành mấy hàng dài cong cong hình chữ S.

“Còn ai muốn tham gia tuyển phi nữa không?” Lão đầu trên đài hình cung nhón chằm ngắm nghĩa bên dưới.

Ta và Thiển Giáng núp trong góc, vừa cắn hạt dưa lép bép vừa đợi đoạn sau.

“Còn ai muốn tham gia nữa không?” Lão đầu không chịu bỏ qua, hỏi lại lần nữa.

“Có cần tham vậy không! Hàng đã dài lắm rồi, lão còn muốn đông thêm nữa à?” Thiển Giáng liếc bằng nửa con mắt, mở miệng cầu nhàu.

Ta cũng hơi sốt ruột, lòng ngóng trông màn tuyển phi có thể diễn ra nhanh nhanh một chút.

“Xin hỏi, còn ai muốn tham gia tuyển phi nữa không?” Lão đầu kia không biết có phải là nổi lộn dây thần kinh nào không, đã biết rõ mà vẫn cố hỏi.

Không không không không ~~~ tiếng la mưì phần trung khí quanh quần trong đại sảnh, dư âm còn văng vẳng bên tai, Thiển Giáng rốt cuộc hết nhịn nổi, hét lớn vào trong đại sảnh:

“Cụ ông tuyển nhanh lên giùm cái, hiện tại toàn bộ khuê nữ tiểu tử chưa kết hôn, chưa đính hôn trong Thiên giới đều xếp vào hàng hết rồi! Người không xếp hàng đều có chủ, ông cũng đừng la nữa!”

Cả đại sảnh cười ầm lên, các tiên tử tiên quân còn ở lại chỗ ngồi đều gật đầu ra hiệu cho nhau, cố nén cười.

Ta nghe Thiển Giáng mắng huých toẹt ra như vậy, lỗ tai bỗng dung nóng rần lên — Lam ca ca chính là nhà chồng trong số mạng của ta sao?

Lại nghe trong màn che lầu hai vọng ra một tiếng ho khan, cả đại sảnh thoát cái lặng ngắt như tờ, im ắng tới nỗi một tiếng kim rơi cũng nghe thấy.

Do đó lão đầu gầy nhom lại thụt vào trong màn lần nữa.

Chốc lát sau, lão chậm rì rì quay lại trước sân khấu, vẻ mặt nghiêm trọng.

“Vương Thượng của chúng ta nói —”

Lão đầu vượt dọc cái cổ, la lên như gà trống mắc bệnh tâm thần:
“Chuyện tuyển phi, nặng ở việc tham gia! Tham dự chính là nể mặt Yêu giới! Tham dự vinh quang! Tham dự có thưởng! Hễ ai xếp hàng tham

dự, đều được thưởng một trăm viên nước mắt người cá —“

Rầm một tiếng, ta lật đổ cái mâm đựng trái cây trong tay, cuống cuống đứng bật dậy.

Nước mắt người cá? Đó chẳng phải là thứ ta muốn nhất sao?

“Sao thế, động lòng với hạt châu đó à?”

Thiển Giáng là loại người thông minh sắc xảo, kéo tay ta lại, biết tổng tâm tư của ta.

“Muội, muội, muội muốn lấy nó khảm lên mũ phượng.” Ta chỉ cảm thấy da mặt đỏ tới nhò ra máu, giọng cũng lí nhí: “Mấy viên ngọc trai mua về đều dùng hết lên khăn quàng vai rồi...”

Thiển Giáng nheo mắt nhìn ta một hồi, sau đó cong khóe miệng.

“Được rồi, nếu Yêu vương nói tham dự chính là nể mặt y, thì chúng ta cứ bán cho y mặt mũi đi, theo sư tử xếp hàng!”

Thiển Giáng vừa nói vừa kéo ta tới trước.

Ta ôm cái mặt nóng rần theo tử ấy trà trộn vào trong hàng ngũ, cảm cú không dám ngẩng đầu, như thể đi ăn trộm.

“Sợ cái gì, không chọn muội nổi đâu!” Thiển Giáng nắm tay ta, rất chặt: “Không phải là một trăm hạt châu à, lát nữa sư tử tặng hết cho muội, chờ tới hôm muội xuất giá, nhất định phải xinh đẹp chói mắt cho ta!”

Ta bám theo sau lưng Thiển Giáng, ừ khẽ một câu, trong lòng ngọt lịm, nói không nên lời.

LINK Truyện:

Tiên Nữ Giang Đâu Hồng <https://truyenhayhoan.com/doc-truyen/tien-nu-giang-dau-hong-3769717.html>

LINK Chương này:

Chương 33

<https://truyenhayhoan.com/doc-truyen/tien-nu-giang-dau-hong-3769717/chuong-33.html>